

Eind '77 kwam hij als een jong Engels ventje naar Nederland. Een kwart eeuw later voelt Brian Gee zich niet alleen Nederlander, hij is het ook.

BRIAN GEE

in 't zilver

Foto: Leo Vogelzang

In 1998 werd Brian Gee veertig. 'Ik had op dat moment mijn leven keurig verdeeld: de eerste twintig jaar in Engeland, de volgende twintig jaar in Nederland. En ik voel me hier thuis, ben ook niet van plan te vertrekken. Dus leek het me een goed idee om Nederlander te worden.'

'Ik was in 1977 een week in Nederland toen ik op straat zo maar werd aangesproken door een donkere man. *'This is the best country in the world'*, zei hij. 'Nu kan ik volmondig zeggen dat hij gelijk had.'

ZORGELOZE JEUGD

Gee's thuis is sinds 1986 Groesbeek, op Golfbaan Het Rijk van Nijmegen. Zijn roots liggen in Engeland. Daar werd Brian Gee in 1958 geboren. In Liverpool. 'Daar heb ik niet lang gewoond', zegt hij. 'Op mijn vierde verhuisden we naar Formby, een badplaats even ten noorden van Liverpool.'

Daar groeide de jonge Gee zorgeloos op. 'Voetballen op het strand', staat hem nog helder voor de geest. 'Mijn vader hoopte maar één ding: dat ik ooit voor Liverpool zou gaan voetballen. Ik moet hem toen teleurgesteld hebben: met mijn dikke benen was ik als kleine jongen alles behalve sportief.'

Maar zoals zo vaak in het leven komt het zoals het komt.

Op elfjarige leeftijd werd Brian caddie op Formby, een uit 1895 stammende baan - ontworpen door Willie Park, geperfectioneerd door een andere grootmeester: Harry S. Colt. 'Als je moest wachten op een lid, dan was dat natuurlijk niet in of zelfs bij het clubhuis. Caddies hingen rond achter een schuur en daar hadden we een klein baantje uitgelegd. Pitchen, putten - meer konden we niet doen. Uren en uren heb ik daar gespeeld. Daarom is dat onderdeel van mijn spel waarschijnlijk nog steeds het beste.'

Gee caddiede vaak voor een ouder lid van Formby, een man die een sportwinkel in Liverpool had. Hij gaf Brian zo af en toe een paar clubs en daarmee speelde de jongeman zich op een naburige openbare baan in een mum van tijd naar handicap zes.

GEEN LES

'Raar maar waar, door golf raakte ik ook geïnteresseerd in andere sporten. Ik werd zelfs reservekeeper van het schoolteam en ben als veertienjarige nog getest door Liverpool. Het werd niets en dat was maar goed ook, want golf was echt mijn passie.'

Les heeft Gee nooit gehad. Hij leende boeken uit de plaatselijke bibliotheek en imiteerde de swing op de foto's.

'De hele tuin van mijn ouders heb ik omgeploegd. Ik sloeg plastic oefenballen tegen de muur en natuurlijk ook af en toe tegen de ruiten. Mijn vader werd er gek van, maar hij was toch ook blij dat ik verslingerd was geraakt aan een sport. Voetbal was leuker geweest, maar het was in ieder geval iets...'

Op zijn zestiende ging hij werken bij de professional van Formby. En zoals het in Engeland gaat: het was vooral rommel opruimen, stokken schoonmaken en de trolleys verven. Zeven dagen in de week en dat onbezoldigd. 'Maar de pro zag dat ik talent had. Niet alleen qua spel, maar ook voor wat betreft het lesgeven.'

SHIRTS VAN LA COSTE

Als je in de jaren zeventig professional wilde worden, moest je drie ronden op de net geopende baan van The Belfry - de thuisbasis van de Britse PGA - drie rondjes met een gemiddelde score van 78 spelen. Daarnaast was er een intensieve tweeweekse cursus.

Toen Gee zijn diploma kreeg, was hij al in Nederland. Rennie de Graaff, de huidige directeur van 't Sybrook, werkte in die tijd voor Dunlop en John Letters. Hij vroeg een van zijn Engelse collega's of ze niemand wisten voor de Amsterdamse. En die liet de naam van Brian Gee vallen.

En dus speelde de 19-jarige Gee in december 1977 samen met professional Wim Dorrestein en bestuurslid Jan Jonker een rondje op de - toen nog - 18-holes (oude) baan. Met succes, want hij werd aangenomen.

'Ik kreeg het minimumloon, maar dat was nog altijd tien keer zoveel als ik in Engeland verdiende...'

Na drie jaar verhuisde Brian Gee naar Domburg. Met zijn vrouw Marianne, die hij op de Amsterdamse had leren kennen.

'Domburg: de hele zomer hard werken en 's winters niets te doen. Maar de shop draaide goed. We verkochten golfschoenen met noppen. Kon je in de baan en op het strand dragen. En stapels shirts van La Coste. Dat was in de tijd dat het mode was om er een paar over elkaar te dragen. We zorgden er steeds voor dat ze bij ons een tientje goedkoper waren...'

RIJK VAN NIJMEGEN

In 1986 kreeg hij van een lid van de Domburgse te horen dat ze naar Nijmegen ging verhuizen en dat daar ook een nieuwe baan werd aangelegd. Was dat iets voor hem?

Er waren veel kandidaten om headpro op Het Rijk van Nijmegen te worden. 'Ik was dolgelukkig toen de keuze op mij viel', zegt hij. 'En ik heb geen dag spijt gehad. Daarom ben ik hier al meer dan zestien jaar.'

Het Rijk van Nijmegen stelde en stelt Gee in staat om veel aan wedstrijden mee te doen. En die policy leidde er onder andere toe dat hij bijna alle Nederlandse professional wedstrijden minimaal één keer won.

Grossier in trofeeën is Brian Gee in het NK Matchplay. Op Geysteren won hij die titel in 1994, 1996, 2000 en 2001.

Zijn grote droom kwam uit toen hij in 1997 op Hoenshuis het Nationaal Open won. 'Ik was een soort Joop Zoetemelk van het Nederlandse golf geworden', lacht Gee. 'Steeds maar tweede in dat kampioenschap. Maar zes jaar geleden was er eindelijk het succes. Niet alleen vanwege de overwinning, maar ook omdat ik mijn beste leerling ooit versloeg.'

Die beste leerling is Robert-Jan Derksen, die sinds kort de touring professional van Het Rijk van Nijmegen is.

'Robert-Jan kwam als vijftienjarige met zijn vader mee. Hij kreeg een 5-lessen kaart en daarna was hij bijna

'Veel spelers

nemen na het

behalen van het

GVB geen les

meer. Maar dat

papiertje is het

begin van je

ontwikkeling als

golfer'

Een jonge, slanke Brian Gee in het begin van zijn Nederlandse carrière als professional.

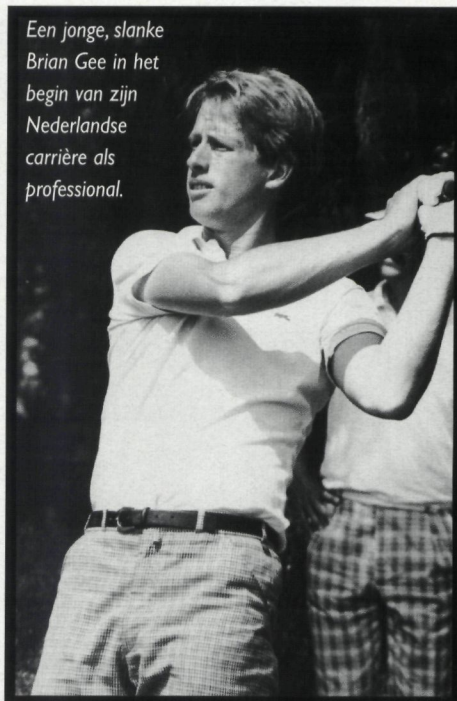

Foto: GJ

klaar... Derksen is het grootste talent waar ik op Het Rijk van Nijmegen mee heb gewerkt.'

GVB

Een Engelsman die hier 25 jaar woont en werkt, moet in staat zijn een oordeel te hebben over de Nederlandse golfcultuur - voorzover we die dan hebben.

'Het begin is er', zegt Gee. 'Er zijn nu diverse typen clubs en golfers. Exclusieve clubbanen, commerciële en openbare banen. Er zijn clubgolfers, veel GVB'ers. Prima ontwikkeling: er moet voor iedereen een baan zijn waar hij of zij naar toe kan.'

'Het eerste dat me ooit opviel, was dat er hier zoveel vrouwen golfen. Dat was in Engeland wel even anders. En natuurlijk dat het gewoon was dat de pro's ook in het clubhuis mochten...'

'Over het GVB gesproken, ik weet dat veel van mijn collega's daar tegen zijn. Ik hink een beetje op twee gedachten. Aan de ene kant is het GVB goed geweest voor de ontwikkeling van de sport én - eerlijk is eerlijk - ook voor de pro's: voor je de baan in gaat, moet je les nemen.'

'Aan de andere kant, de opleiding tot het GVB is wel erg eenzijdig. Alleen die facetten die je nodig hebt om dat kaartje te halen, komen aan bod. Er is weinig ruimte om een goede swing aan te leren. Dat komt ook omdat veel spelers na het behalen van het GVB geen les meer nemen. Maar dat papiertje is het begin van je ontwikkeling als golfer.'

En nu? Nooit meer terug naar Engeland?

'Niet om te wonen en te werken', zegt hij. 'Maar de laatste jaren is de band met dat land wel sterker geworden. Komt door internet, kabel-tv - al die Engelse wedstrijden op RTL5 - en Easyjet. Even voor een paar tientjes heen en weer. Met mijn vader naar een wedstrijd van Liverpool, samen eten. En weer naar huis. Naar Nederland.'